

ΤΑ ΚΟΥΤΑΒΑΚΙΑ

(Πινάξ του Σατέν)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. Ρ. ΜΠΑΛΛΙΝΓΚΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΥ

Ο δάκτωρ Νόρτον ήταν βωσιμμένος από όλη από διάβασμα των Τάμπερ. Έγώ προτιμούσα να κατέλινον ήσυχον την πελα μου καί ν' αφοσιωθάνην ένα λειψίον ούραου του Γουάτσερστεντ, ατό το καλύτερον του βίβραξ στις λέσχη του Πιρσνάτλιν. Άξαφνα όμως ο φίλος μου φησίζει μία κωμική εκπλήξιον καί μου έδειξε να διαβάσω το άβόλον διηγησίον στους «Τάμπερ» :

«Μαζάο, 15 Ιουλίου. Μία δημοσιογραφία Κινέζων ανέλαβη να γράψη καί καταγεγραφήσῃ με τον πιο άπρόσδοκον τρόπο τον άριστον δημοσιολόγον άδεια, Κριστιαν Γιάνσον. Το τραγικόν θύμα των Κινέζων έθανε, ατό ένας από τους πιο πρωτότυπον δημοσιολόγους καί άρραβωνιασταίς στους δημοσιογραφίους του Ούραου Κράτους καί ασπασεν έστω καί μία μέλαν γραφή από το ζωοθήριον καί τή βαρβαρότητα...»

— Δεν ήσυχον ποτέ να γράψωσιν αυτόν τον άριστον άνδρα, είπα του Νόρτον με κάποια άπορία, όταν τέλειωσα το διάβασμα.

— Ήταν ένας δολοφόνος! μου άπάντησε ξηρά ο φίλος μου καί σιωπήσασε, δίχως να προσέχη τίποτ' άλλο.

— «Ευφρόδ, Νόρτον, του είπα τότε σκανδαλισμένος. Τι ξέρεις γιά αυτόν τον τραγικόν άνδρα, Βάξω στοίχημα ότι θ' άξιζην τον ζοπο ν' άποψησιν κανείς την ιστορία του...»

— Ναι... μου άπάντησε εκείνος με την ίδια πάρα στη φωνή. Είπε ή ιστορία ενός τραγεοφύ εινάβλιον που κατέληξε σε μία σκληρή καί άπρόσδοκον δολοφονία. Άξονας, μά νι η α ο, πως έσκότωσε την άρραβωνιαστικάντη του ο Κριστιαν Γιάνσον, πρίν γίνει δημοσιολόγος...»

Μία μέρα — δάχουν περάσει από τότε πέντε ή έξη χρόνια — είδα να μπαίνη στο γραφείον μου μία νέα παιδί που είχε ζητήσει ένα ραντεβού με το τηλέφρον. Η άποψη της, τα μεγάλα φωτεινά μάτια της, το λευκό άνάστημά της, καί ή χάρι της, θυσίασιν πολύ καλά ότι μου είχαν κάποιον μεγάλη έντύπωση. Της έδειξα λοιπόν τή δεξιάντην πολυθρόνα που ήταν δεξιά στο γραφείον μου κοντά στο παράθυρον καί την παρακάλεσα να καθήσῃ. «Επειτα, τή ρώτησα μ' ένδιαφέρον σε τί μπορούσα να τής γράψω γράμμα. Έκείνη έβλεπε την τσάντα της άπάνω στα γόνατά της καί σάβοντας το κεφάλι άρχισε να βγάξη άργά τα μαύρα μαζοκά γάντια της, ζωοφρομένοντα από συγκίνηση. Ήμουν συ-

νηθισμένος σ' αυτές τίς συγκινήσεις που τίς συναντούσα σε κάθε πελάτισσά μου καί γιά ατό περμένα με μία επαγγελματική άπάθεια να συνέλθῃ ή άποψη της. Άπο το παράθυρον, το γέλασεν όμως το άπογευμάτος έσπευ άπάνω της καί την έτόλμα με μία ρόδινη άσχημη. Είδα ότι ήταν ντυμένη μ' ένα πολύ κωμική έξωροστική άποψησική. Έκείνον όμως που μου έκανε περισσότερο έντύπωση ήταν ή γλωσσίδα της... Οταν λοιπόν άσπασε τα κεφάλια της καί μ' έόπταζε με τα φωτεινά μάτια της, κατάλαβα ότι ήσυχον από μία άρραβωνιαστικάντη μελαγχολία. Η άποψη άνησυχον τα μάτια ατό, βαθεία, γαυάτα σπύς καί κωμικός φόβος. Σ' αίτα τα μάτια έβλεπε κανείς καθαρά τή θανάσιμη άρραβωνιαστικάντη νέας.

— Είμαι Λαίνα, μου είπε ή πελάτισσά μου. Με λένε Χίλδα Πέτερσον. Ένας φίλος μου μου έώλησε γιά σας. Κι ήθελα να σας δω καί να ζητήσω τή συνούσή σας.

— Ηρόθατε από τή Δανία στο Λονδίνο γιά μένα; τή ρώτησα δύσπιστος.

— Μάλιστα... μου άπάντησε με την άδοσότητα που έχουν ή βορεινές γυναίκες.

— Είσατε φοιτήτρια; τήν έαναρωτήσασα.

Η Χίλδα Πέτερσον σούφρασε τα χέρια της στενωσομένη. Με παρακάλεσε να τής έπιτρέψω να βγάξη το καπέλλο της καί έπειτα, σάχνοντας τα πόδια μαυιά της, μου άπάντησε με μία μελαγχολική φωνή που θα μου μείνη άξέχαστη:

— Δεν είμαι παιδί φοιτήτρια... Είμαι κόρη ενός φραζά... Πέρασα τα παιδιά μου χρόνια σ' ένα μικρό χωριό κοντά στη θάλασσα. Έπειτα, όταν μεγάλωσα, τήρα να σπουδάσω κοντά στους συγγενείς μου στην πόλι καί άπο εκεί, γράψαμε στο Πανεπιστήμιον της Κοπεγχάγης... Ένα καλοκαίρι, στη Λωττόπλι του Σάντουπουργκ, γνώρισα τον Κριστιαν Γιάνσον, τον άρραβωνιαστικόν μου, που ήταν καί ατός φοιτητής... Είπε ένας άποσοφος νέος, δόκτωρ, μ' άδελφικό σόμα καί με μία κωμική μωροφιλία. Άγαπήσαμε από την πρώτη ματιά... Ο Κριστιαν μ' έκανε γρήγορα γυναίκα του...

...Μά ή συμφορά δεν άργησε να έβῃ. Το φθινό-

πρωο αρρωσθια ξαφνικά...

— Πήγε μου λοιπόν από τι πάσχετε; τη ρώτησα με το ίδιο ένδιαφέρον που δοκίμασα από την πρώτη στιγμή που την αντίκρισα.

— Δέν ξέρω, δόκτωρ... μου είχε στενοχωρημένη. Βλέπω μονάχα ότι αδυνατώ διαρκώς κι' αυτό με κάνει τρελλή από το φόβο μου... Κάποτε ναύαθε ένα πονο έδω. πω κάτω από την καρδιά, με περναίε γρήγορα έδω να με βασανίη... Δέν υποφέρω από το στήθος μου, δέν βήχω... Στην Κολεγιάγή οι γιατροί μου είπαν ότι έχω μια άναμία καινούργιας μορφής...

Παροικίασ τότε τη Χίλδα Πέτεροσον να περάση στο διπλανό δωμάτιο κι' αφού της είπα να ξεπλυνθί άπάνω στο νιβάτι, άρχισα να την εξετάζω με μεγάλη προσοχή. Σε λίγο τα δάχτυλά μου ανιήκτισαν λίγο πω κάτω από τις άριστερές φρεσδαλλερούς της τις έξογκώσις ενός σαρκώματος τόσο μεγάλου πω μου προξένισε κατάπληξι, γιατί μου φάνηκε ότι ήταν αδύνατο να έγχειρισθί!

— Λοιπόν; Πωά είναι ή διάγνωση σας, δόκτωρ; με ρώτησε ή ώμορφη Δανίδα με μιά άπειροεστη άγωνία.

— Όποιολόφ ότι έκεινη τη στιγμή βρέθηκα σε πολύ δύσκολη θέση. Έρχοταν στιγμής πω ένας γιατρός δέν ξέρει άν πρέπει να μιλήσει ή να σιωπά...

— Δέν βλέπω τίποτα το τρεμερό... της είπα για να την καθισχάσω. Έτσι είναι αίτια της άρρωστίεας σας μιά κακή λειτουργία του ήπατος... Το καλύτερο έδω πω έχομε να κάνομε είναι να έμισομεν θοίμε στη ραδιογραφία...

— Έχετε τη γνώμη, δόκτωρ, ότι θά γίνω καλά; με ρώτησε πάλι με την ίδια φωνή πω έτρεπε.

— Γιατί όχι... της απάντησα μ'ένα χαμόγελο, σηκώνοντας τους ώμους.

— Ό άρραβωνιαστικός μου με περιμένει πών προθάλαμο... μου είπε τότε ή Χίλδα Πέτεροσον. Έχετε την καλύτερήν ή του ήπτε την διάγνωση σας;

— Είπε περικό... Έκανα στενοχωρημένος. Πηγαίνετε πρώτα μαζί του στην άκτινοσκόπηση κι' έλατε πάλι ύστερα από όγτώ ήμέρες να σας δώσω μιά θετική απάντηση...

Έστρεφα όμως από λίγες ήμέρες, όταν έλαβα τις ραδιογραφίες, είδα ότι μπορούσα να κάνω την έγχειρήσι. Κι' όταν ήλθε ή Χίλδα Πέτεροσον με τον άρραβωνιαστικό της, άπέφρα να έγχειρήσω στην ίδια πόσο σοβαρή ήταν ή άρρωστία της. Πήρα λοιπόν τον άρραβωνιαστικό της, τον Κρίστιαν Γιάνσεν, στο διπλανό δωμάτιο κι' έκει του έδειξα τή ραδιογραφία της άκτινοσκόπησης. Ό Γιάνσεν μου φάνηκε ότι ήταν άρκετά ψύχραιμος κι' ότι είχε δυνατό χαρακτήρα και κι' αυτό του έγχειρήσα καθαρά ότι ή άρραβωνιαστική του είχε ένα σάρκωμα πω έτρεπε να έγχειρισθί ή άμείως. Ό Γιάνσεν γλώμισσε όταν άκουσε τα λόγια μου μιά δέν διάστασε ούτε μιά στιγμή να σηκωνήσι με τη γνώμη μου...

Πώς να σοφ περιγράψω τώρα τον τρόμο μου, μιά ν τη φ. όταν την ήμερα της έγχειρήσεως είδα ότι το σάρκωμα της άρρωστίεας Λουιδας είχε μιά τόση έκταση πω έκανε περιττή κι' ή χειρονομία έπέμβασι! Η άρρωστία της ήταν άμείρητη!... Η Χίλδα Πέτεροσον είχε έβρει να ζήτηση την βοήθειά μου πω πολύ άργά.

Σταμάτησα λοιπόν την έγχειρήσι, έφρανα την τομή και την άλλη ήμερα είπα στην άρρωστη ότι ή έγχειρήσις είχε πετύχει. Δέν βαστούσε ή καρδιά μου να της πω την καθαρή αλήθεια... Δέν μπορούσα να της πω ότι θά πέθανε σε λίγο... Αυτό όμως δέν τίκονα από τον άρραβωνιαστικό της. Ό Γιάνσεν, όταν έβιασε το τομερό μιστικό, λιποθύησε από τον πόνο του. Έπειτα, όταν ανήλθε, άρχισε να κλάη σαν μικρό παιδί και να με ρωτάη πόσο καιρό μπορούσε να ζήση άκόμη ή άρραβωνιαστική του.

— Κανείς δέν μπορεί να ξέρη, του απάντησα. Είπε ζήτημα άντοχής... Η ζωή της από δω κι' έμπρός έξαρτάται από την ψυχική της κατάσταση...

Ό Γιάνσεν τότε έγκατέστησε την άρραβωνιαστική του σε μιά ώμορφη βίλλα στα περιώρια του Λονδίνου και προστά'οισε με κάθε τρόπο να της ζήνη εύχάριστη κι' άμείρητη τη ζωή. Ό ίδιος όμως είχε χάσει το θάρρος του κι' είχε γίνει τρομερά θρησκόληπτος. Έλάτρωσε την άρραβωνιαστική του τόσο πολύ, ώστε δέν διάστασε να διακόμη τις σπουδές του και να γραφή στη Θεολογική Σχολή, για να γίνει πάστορας...

Η άρρωστία όστόσο της ώμορφης Δανίδας δέν άργησε να μις παραξενέψη και τους δυό. Η Χίλδα με την ίδια ότι είχε πετύχει ή έγχειρήσι, δέν την ανηλοχόζοταν πωά και δέν έκανε τίποτ' άλλο πωά να τραγουδάη και να παίζη άμείρητη μέσα στην άνθισμένο κήπο της βίλλας της. Μιά ήμερα ό πόνος ξαναπαρουσιάστηκε. Έπειτα έθουσε...

ΠΙΚ-ΝΙΚ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΚΑΙ ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΣΙΜΛΕΡ

Όταν ή εύτυχία ήθεσε στον κόσμο συνοδεύοταν από έναν ευνούμενο της, με τον όποιο όμως γρήγορα ήθεσε σε διάσταση. Έλείνος τραδήςε τότε θυμωμένος άριστέρα κι' αυτή πρως τα δεξιά.

Όταν όμως ή εύτυχία έμεινε έντελως μόνη, έννοιωσε τη μοναξιά της να της πιέζη το στήθος και τότε πέταξε στη σοφία και της είπε :

- Σοφ προσφέρω τους θησαυρούς μου, γίνεσαι φίλη μου;
- Είσαι, λοιπόν, τόσο έρημη; τη ρώτησε ή σοφία.
- Τώρα ναι. Άλλοτε είχα ένα φίλο, πω τον αγαπούσα σαν παιδί μου. Του πρόσφερα τα όφρατα και πλούσια δώρα μου, άλλ' αυτός πωό ζήτησε πάντα περισσότερα. Ήταν άγόριανος κι' έδωα κι' άν τουδινε με έλιγε πάντα αφειδωλή... Έλα, άδελφή μου, να γίνουμε φίλενάδες. Έσύ είσαι αφειδωλή και θά μείνης εύχαριστημένη με μένα. Θα είςω όλα τα δώρα μου στην λοδιά σου, θα σε κάνω πλούσια για να μη βασανίζεσαι πωά με το βαρύ της έρευνας αλέτρι.

Η σοφία, όταν άκουσε τα λόγια αυτά, έχαμογέλασε, έσκούπισε τον ιδρώτα πω μετώπου της κι' απάντησε :

- Καλή μου εύτυχία, — έξέρεις; — ό φίλος σου πάει ν' αυτοκτονήσι γιατί τον άπαράτησε. Πήγαινε να τον γλυτώσης πω δύστυχη κι' άφρησε με μένα. Ένώ δέν έχω ανάγκη από θούφια. Θα είσαι πάντα φτωχή, αλλά και σοφή.

Άν δέν έχης αντίκρυσή την ώρωσότητα στη στιγμή του πόνου, δέν ξέρεις τί θά πη φρασίτης. Άν δέν έχης αντίκρυσή τη χαρά πάνω σ' ένα ώμορφο πρόσωπο, δέν είδες τη χαρά ποτέ σου.

Μονάχα ό άνδρας έχει άνάγκη από πολλές άρετές, για να μπορη ν' αντιμετωπίη τους κινδύνους στον άγωνα της ζωής.

Για τη γυναίκα είν' άρκετή μιá και μόνη άρετή: ή χάρις της καρδιάς, του πνεύματος και του ματιού.

Όταν σιναντήσω έναν εύτυχισμένο, λησιονό και τους Θεούς και τους Παραδείσους, Ό Θεός μου έγχετα στο νου μόνον όταν βλέπω έναν πονεμένο.

Σε λίγο την έπιασε πάλι, χωρίς αυτό να την άνησυχί διόλου και να την κινή να χάση την ειθυμία της. Ό Γιάνσεν όμως είχε τρομοκρατηθί. Έθεθε λοιπόν μιá ήμερα για να με ξαναρωτήση πόσο καιρό άκόμη θά ζούσε ή άρραβωνιαστική του κι' όταν του είπα, όπως και πρην, ότι ήταν ζήτημα μηνών ή έβδομαίων, γώμισε και μου απάντησε με μιá ύποχωρη φωνή :

— Μά τότε είναι καιρός να την προετοιμάσω για την άλλη ζωή...

Η θρησκόληπία του Γιάνσεν μου προξένισε κατάπληξι. Μ' δλη τότε την άσθητότητα του γιατρού, του δήλωσα κατηγορηματικά ότι του άπαράτησε να φανερώση την αλήθεια στην άρρωστη Δανίδα. Μά ό Γιάνσεν δέν με άκουσε. Νόμισε ότι έφρασε σε να σώση την ψυχή της και μιá μέρα της φανερώσε καθαρά την τραγική κατάσταση της. Η Χίλδα τότε, πω δέηθηκε ξαφνικά ένα τόσο έγκληματικό χτύπημα, σωριάστηκε κάτω άναίσθητη κι' ύστερα από λίγες ήμέρες πέθανε από μιá μαρτυρικό άγωνία!...

Ό Κρίστιαν Γιάνσεν κατάλαβε κατόπιν αυτού ότι ήταν ένας δολοφόνος και για ίδιο καλοκαιρι φόρεσε το να έξιλέωση το έγκλημά του το μοναχικό σχήμα κι' έφυγε ως Ιεροπόστολος για τις άγριες κι' επαναστατημένες περιοχές της μεσημβρινής Κίνας... Αυτή είναι ή ιστορία του... Ήταν ένας έγκληματίας, ένας δολοφόνος, πω ίσως να έξιλώθησε τώρα με τον μαρτυρικό θάνατό του στο Μακάο...»

Κι' ό δόκτωρ Νόρτον, για να κρύψη τη συγκίνησή του, άνοιξε πάλι τους «Τάμικς» και προσποιήθηκε ότι συνέχιζε το διάβασμά τους.

H. P. ΜΠΑΛΛΙΝΓΚΕΡ

